

מאורות הדף היומי

עלון שבועי ללומדי "הדף היומי"

יו"ל ע"י ביהמ"ד למגידי שיעור "דף היומי" בראשות הגר"ד קובלסקי שליט"א • לע"נ הר"ר מרדכי קלמן (מוטי) זיסר ב"ר משה יצחק ז"ל

בס"ד, י"ד שבט תשפ"ו

מסכת מנחות כ"א-כ"ז ♦ מקוואות ו', ה' - ו', י'

גליון מס' 1393

השבוע בגליון

- ♦ חנוכה שמונה ימים בגלל החנוכה
- ♦ נכרשת התלויה מן התקרה
- ♦ חרדתו של הגרע"א מאיסורים

♦ סתימת קנה הפמוט

- ♦ ההבדל בין עצי המזבח לכלי המקדש
- ♦ כשרות מעילו של נפוליאון לפרוכת
- ♦ פמוט לשבת בעל שבעה קנים

ניתן לקבל את הגליון בדוא"ל מידי שבוע חינם להצטרפות: meorot@meorot.co.il

דבר העורך

אתה הצלת את החיים שלי!!!

לכבוד "מאורות הדף היומי" ברצוני לשתף אתכם בחוויה מרגשת שריגשה אותי מאד. במהלך ההתארגנות לקראת חתונת בני שהתקיימה בשנת תשנ"ז, סייעתי לאבי מורי ז"ל, בהתארגנות לקראת החתונה. כשפתחתי את אחת המגירות שלו, הגיע לידי מכתב מאד מרגש, וזה תרגומו של המכתב יום א' פ' ויקהל - פקודי פה ברוקלין תשמ"ג כבוד איש נכבד מאד מר יחזקאל עקשטיין נ"י, לאוי"ט עז רצוני לכתוב לך אודות אירועו שהייתי נוכח בו, שארע ביום כיפור תש"ג במחנה 'פלאשוב' הסמוך לקראקא. הקבוצה שלנו מנתה כחמישים איש. אנשי האס. אס. ימ"ש, באו בדרישה לספק להם 100 קרבנות אדם יהודיים, במטרה לרצוח אותם בירי. תחילה היו אנשי האס. אס. בעצמם תופסים ברחובות מספר אנשים, אולם כדי למלא את מכתם מאה האנשים הם פנו לה A.D. ודרשו שיספק להם אנשים נוספים. זכורני כמו זה עתה, איך שמי שעמד בראש ה A.D. ששמו היה ש. [הערת העורך - במכתב מופיע השם המלא, אך מאחר שאין בידינו את הכלים לברר את הדבר, ועקב אי הנעימות, בלשון המעטה, העלולה להגרם לאנשים בעלי שם זהה, השמטנו את השם המלא]. הופיעו אצלנו יחד עם קבוצת אנשי ה A.D. כדי לערוך סלקציה, ולחפש בינינו את היהודים חלושי הגוף. אולם, כולנו כאחד התאמצנו במיוחד לעבוד קשה כדי להערים עליהם. פני היו חיוורות ביותר בגלל צום היום, ואותו ש הורה לי באצבעו לצאת מתוך הקבוצה וכן לעוד אחד מהקבוצה, ששמו נשכח ממני, כדי להובילנו לירי. אתה מר עקשטיין הכנסת את עצמך לסכנת חיים והתחלת להתעמת מילולית עם אותו ש. עד שעלה בידך להחזירנו לתוך הקבוצה, ואף אחד מתוך אותה הקבוצה לא הובל לירי. אתה הצלת ממש את חיי כמו את חייהם של כל הקבוצה.

דף כב/א מה מזבח שלא נשתמש בו הדיוט אף עצים
ההבדל בין עצי המזבח לכלי המקדש

פסק הרמב"ם (הל' בית הבחירה פ"א הל' כ') על פי התוספתא: "אין עושין כל הכלים מתחילתן אלא לשם הקודש, ואם נעשו מתחילתן להדיוט אין עושין אותן לגבוה". כלומר, כלים שבשעת יצירתם נועדו לשימוש של הדיוט, פסולים מלשמש בבית המקדש, זאת, אף אם ההדיוט עדיין לא השתמש בהם.

בעל ה"משנה למלך" כותב בספרו "פרשת דרכים" (דרוש י"ב), כי "מעולם תמהתי על דברי הרמב"ם", שהנה, סוגייתנו מביאה מספר דרשות מן הפסוק (ויקרא א'יב) "על העצים אשר על האש אשר על המזבח", בנייהן דרשתו של רבי אלעזר בר ר"ש: "מה מזבח שלא נשתמש בו הדיוט - אף עצים". היינו: כפי שבבית המקדש אין להשתמש במזבח שהשתמש בו הדיוט, כך גם דינם של עצי המזבח. הגמרא מקשה על דבריו מן המסופר בנביא (שמואל ב' כד/כב), על ארונה היבוסי אשר תרם כלי עץ שונים כדי שישמשו להבערת האש שעל המזבח - מוכח, שמותר ליטול למזבח כלים שהדיוט השתמש בהם ולהבעיר בהם את האש. הגמרא מתרצת, שהיו אלו כלים חדשים שמעולם לא השתמשו בהם.

מדברי הגמרא עולה, כי אין כל מניעה להשתמש בבית המקדש בכלים שיוצרו עבור הדיוט, כל עוד שהלה לא השתמש בהם. מדוע, איפוא, נהה הרמב"ם אחר התוספתא, ולא הורה כפי שעולה מגמרתנו ששימוש הדיוט בלבד אוסר את הכלי לגבוה, ואילו ייצורו לצורך הדיוט בלבד, אינו אוסרו לגבוה. כה תמה בעל ה"משנה למלך" [אמנם, ניתן לחלק בין דינים של העצים לדינים של הכלים, אך מאחר שהכל נלמד מהקש, הא קי"ל - אין הקש למחצה].

שני דינים שונים לפנינו: הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל ה"ד, מתרץ שאלה זו באופן הבא ("קובץ שיעורים" ח"ב סימן כ"ה). קושיה זו, הוא אומר, מבוססת על ההנחה ששני האיסורים, להשתמש במקדש בכלי שיוצר לצורך הדיוט, ולהשתמש במקדש בכלי שהשתמש בו הדיוט, נובעים מאותו כלל - שלא יהא כלי של הדיוט. אולם, האמת היא, כי שני דינים שונים לפנינו. ההלכה "שאין עושין כל הכלים מתחילתן אלא לשם הקודש", אינה נלמדת בהיקש מן הפסוק "על העצים אשר על האש", כי אם מן הפסוק (שמות כה/ח) "ועשו לי מקדש", כפי שפירש רש"י "לי - לשמי" [ואינו חיסרון של פסול בכלי, אלא העדר עשייה לשמה]. ואילו גמרתנו עוסקת באיסור ליטול לצורך גבוה כלי שהשתמש בו הדיוט. עיון קל יבהיר, כי על עצי המזבח ניתן להחיל את הדין השני בלבד, של שימוש הדיוט בהם, שהרי אין עושים עצי בעירה ולא מייצרים אותם, משליכים אותם לאש כמות שהם... לפיכך, סוגייתנו העוסקת בעצי בעירה קובעת כי לגביהם די בכך שלא השתמש בהם הדיוט, ואילו התוספתא ששימשה כמקור לפסק ההלכה של הרמב"ם עסקה בהלכה שונה הנוגעת לכלי המקדש בלבד - שיש לייצרם לצורך גבוה.

צעילוי נשמת

הר"ר יצחק איזנברג ז"ל
ב"ר מרדכי ז"ל
נלב"ע י"ח שבט תשנ"ז
תנצב"ה
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

צעילוי נשמת

ר' יוסף אריה פריד ז"ל
בן אברהם יצחק ז"ל
נלב"ע י"ז שבט תשע"ח
תנצב"ה
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

צעילוי נשמת

ר' משה פריימן ז"ל
ב"ר אליהו ז"ל
נלב"ע י"ז שבט תשס"ה
תנצב"ה
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

דף כב/א מה מזבח שלא נשתמש בו הדיוט

כשרות מעילו של נפוליאון לפרוכת

היה זה בשנת תקע"ב, לפני כמאה ותשעים שנה, בתקופת מלחמת צרפת - רוסיה. מטהו המצומצם של נפוליאון בונפרטה, מנהיג צרפת, הבלתי מעורער בעבר, התמקם בכפר קטן סמוך למוסקבה, מסתתר מאימת האוייבים שזינבו בצבאו ללא רחם. מסופר, כי יהודי עשיר ממוהילוב בשם ר' יוסף, בן למשפחת לוריא, נתקל יום אחד בפרש הדור, שהציג את עצמו כקיסר נפוליאון וביקש את עזרתו של היהודי. הלה קיבלו בכבוד מלכים, ולאחר שהאכילו והשקהו, הדריכו ואת מלוויו בשבילי היער שהיו נהירים לו היטב, ולקראת פרידתם פשט נפוליאון את גלימתו ההדורה מעילו והעניקה לר' יוסף תמורת מסירותו, כמו גם בשל חששו להחשף בבגדי מלכות.

האדרת שהפכה לפרוכת: האדרת המלכותית, בעלת קטיפה ירקרקה ורקמה מפוארת, אשר סיפורה מופיע בספר "משפחת לוריא", המתאר את ייחוסה של המשפחה, נשמרה אצל ר' יוסף בחשש רב, מאימת השלטונות, לבל יידעו שסייע לאוייבם המר, ולבסוף עשו הימנה פרוכת נאה לארון קודש ושיגרוה ירושלימה, שם פיארה את ארון הקודש של בית הכנסת "מנחם ציון" בעיר העתיקה, ברבנותו של הגאון רבי ישעיה ברדקי זצ"ל.

סיפור טוב, אבל יש לבדוק כיצד ההלכה מתייחסת אליו. בסוגייתנו למדנו, כי אין להשתמש בבית המקדש בעצים שהשתמש בהם הדיוט, ומה דינו של בית מקדש מעט, המותר להשתמש בו בחפצים שהשתמש בהם הדיוט, נפוליאון בונפרטה למשל?

אכן, המהרי"ל (שו"ת סימן ק"ב) פוסק בשם ספר האגודה: "אין לקנות מעילין שנשתמש בהן הדיוט לתשמיש קדושה", כפי שאין להשתמש למזבח בעצים שהשתמש בהם הדיוט וכן נפסק להלכה (רמ"א או"ח סימן קמ"ז סעיף א' רמ"א וסימן קנ"ג סעיף כ"א במחבר).

אלא, שה"מגן אברהם" (סימן קמ"ז ס"ק ה') כותב, כי אם משנים את צורת הבגד, אין מניעה להקדישו לבית הכנסת, וכהוכחה לדבריו הוא מציין את הכיור בבית המקדש שנעשה מה"מראות הצובאות" של הנשים (ועיין בבאליה רבה שם ס"ק ד', שו"ת "חווות יאיר" סימן קס"א ובהגהות חת"ס לשולחן ערוך שם מש"כ על ראייה זו), ה"משנה ברורה" מסכם נידון זה: "ואף דיש מחמירים גם בזה, העולם נוהגים להקל" (ס"ק י"ג) בנוסף לכך, כתב הט"ז (יו"ד סימן רפ"ב), כי ההלכה שאין להשתמש לקדושה בחפץ שהשתמש בו הדיוט, תקפה לגבי תשמיש קדושה בלבד, היינו, חפץ העוטה או המשמש ספר תורה, תפילין וכדומה. אך אין איסור להשתמש בחפץ זה כתשמיש לתשמיש, והפרוכת אינה תשמיש לספר התורה, כי אם תשמיש לארון הקודש המשמש את ספרי התורה (ועיין "מגן אברהם" שם שם ובאליה רבה, משנ"ב ושעה"צ).

שקית המצות כנרתיק תפילין: עם זאת, כתב ה"פרי מגדים" (שם א"א ס"ק ה', והובא במ"ב שם), כי בכל מקרה אין להשתמש בבגד או בחפץ ששימש לעניינים אשר לא ניתן לכנותם כמכובדים. הגאון מבוטאטש זצ"ל ("אשל אברהם" על השולחן ערוך שם) מספר על עצמו, כי הוא עטף את תפיליו בנייר ששימש לעטיפת מצות ללחם משנה בפסח, ומאחר ששימש למצווה אין זה בכלל תשמיש שאינו של כבוד [ראה שם מהו תשמיש שאינו של כבוד].

דף כח/ב מנורה כנגד מנורה

פמוט לשבת בעל שבעה קנים

גמרתנו עוסקת באיסור עשיית חפצים בתבנית כלי המקדש: "לא יעשה אדם בית תבנית היכל, אכסדרה כנגד אולם, חצר כנגד עזרה, שלחן כנגד שלחן, מנורה כנגד מנורה, אבל עושה הוא של חמשה ושל ששה ושל שמנה, ושל שבעה לא יעשה ואפילו משאר מיני מתכות". יש מן הפוסקים שסוברים, כי אסור לבנות כלים אשר צורתם ומידתם **תואמת במדוייק** למידות כלי המקדש ("חכם צבי" שו"ת סימן ס'), ברם, המהר"י קולון (שורש ע"ה) חולק וסובר כי גם חפץ **הדומה** לכלי המשכן אסור לבנות.

סתימת קנה הפמוט: הלכה זו נוגעת למעשה לחיי היום יום, שכן, בגמרתנו מבואר, כי המנורה שבבית המקדש כשרה, גם אם אינה עשויה זהב, ואז, אף בהיותה נטולת כפתורים ופרחים ואינה עשויה מקשה אחת - כשרה היא. לפיכך, נקל להיכשל באיסור עשיית מנורה כדוגמת מנורת המקדש, וכבר אירע מעשה במשפחה שרכשה פמוט לשבת ולו שבעה קנים, ולאחר שימת לב נזקקו לסתום קנה אחד.

חנוכה שמונה ימים בגלל החנוכה: מעניין לציין, כי יש המנמקים את קביעת חג החנוכה לשמונה ימים, אף על פי שהנס אירע שבעה ימים בלבד (ראה "בית יוסף" או"ח סימן תר"ע), בכך שלא ניתן לעשות חנוכה בעלת שבעה קנים! ("עדות לישראל" להגר"י וועלץ, ועוד).

מסוגייתנו עולה, לדעת רבים מן האחרונים (עיין "זבח תודה", ספר המפתח ה' בית הבחירה פ"ג הל' ג' וע"ע ב"שבט הלוי" ח"ג סימן ק"ו) דין מעניין. מנורה שאינה עשויה זהב, כשרה לתפקידה גם ללא גביעים כפתורים ופרחים, כאמור. אולם, מנורת זהב אינה יכולה למלא את ייעודה, ללא כפתוריה ציזיה ופרחיה. מעתה, לכאורה, ניתן להסיק, כי מותר לעשות פמוט מזהב בן שבעה קנים, שהרי אינו כצורת המנורה, משום שמנורת הזהב שבמקדש לא היתה מנורה ללא פיתוחיה. אולם, הגאון רבי עקיבא

מאוחר יותר, נכנסת לצריף המיוחד בו אוכסנו מאה יהודים שיועדו להובילם לירי, ועקרת קורת עץ ששימשה כריצפה, ודחפת פנימה את אחד היהודים ועל ידי כך ניצלו חייו באותה שעה. מוכרחני לציין ולהדגיש, כי מעולם לא היה שום היכרות ביני ובין היהודי הנ"ל ובין מר עקשטיין!! לקראת ערב, לאחר שחוסלו בירי מאה הקורבנות לעגמת נפשנו, ראינו איך שאנשי האס. אס. צועדים לעבר המטבח כדי לזלול ולסבוא, ואז הופעת אצלנו כשארשת רצינות נסוכה על פניך, ופנית בשאלה: "למי מבינינו יש מחזור? הרי היום הוא יום כיפור". לאחר שקיבלת מענה שלילי, דאגת לקבל מחזור ממקום כל שהוא. לא זו בלבד, כשכולנו כאחד סירבנו, מטעמים מובנים, לשמש כשליח ציבור, נגשת ועברת לפני התיבה לתפילת מנחה ולתפילת נעילה, ואנו כולנו ענינו אחריו מילה במילה. אני מלא תקווה מר עקשטיין, כי כל מאורע זה עדיין זכור לך. דע לך, כי אתה חרוט עמוק עמוק בתוך ליבי, העולם לא אשכח אותך, ותמיד תמיד, אהיה לך אסיר תודה, כי את חיי אני חב לך. אני מאחל לך פסח כשר ושמח כל טוב והצלחה רבה.

שלך המברך אותך
אביש הירש

בקוראי את הסיפור התרגשת מאד וניסיתי במשך השנים לשוחח עם אבי בעניין זה והוא דחה אותי בהינף יד בגליו רצונו שאינו מעוניין לשוחח בנושא זה. בגלל סירבו לפרט ולהרחיב בעניין, התקשתי מאד לאתר את שולח המכתב מר "אביש הירש". בסופו של דבר איתרתי את שולח המכתב דרך ילדיו שנמצאים בארצות הברית. החלטתי להזמין לחתונת בני שנערכה בירושלים ללא ידיעת אבי. בשעת החתימה על התנאים נכנס מר אביש הירש לאולם והחל אומר בקול רם ומצביע באצבעו כלפי אבי מורי ז"ל ואומר בשפת היידיש "דער איד האט מיין לעבן גערטאעוועט" ואתרגם לעברית "היהודי הזה הציל את חיי" וניגש לחבק את אבי מורי ז"ל. רגע זה ריגש אותי מאד ונחנק בזיכרוני. בטוחני שישנם סיפורים נוספים, אולם ברצוני לפרסם סיפור זה משני טעמים. האחד, שיהיו דברים אלו לעילוי שמת אבי מורי ז"ל. והשני, שסיפור זה יהיה מוסר השכל לדורות הבאים, בדאגה האמתית לגורלו של כל יהודי ויהודי.

דוד עקשטיין
בלגיה

המעוניין לזכות את הרבים בסיפור מעניין, או בעובדה מרתקת שניתן ללמוד מהם מוסר השכל, מוזמן לפנות למערכת מאורות הדף היומי, ואנו נפרסם זאת בע"ה בטור זה. כתובתנו: ת.ד. 471 בני ברק. ספק: 03-570-67-93 דוא"ל: mendelson@meorot.co.il

ברכת התורה, העורך

פנינים

דף כא/א יכול יתן בו טעם כבינה
המלח והבינה

היה מתנה רבי יצחק בלור זצ"ל: בא וראה ירידת הדורות - בזמן חז"ל היו ממשילים ואומרים 'יש בו מלח כבינה'; הבינה היתה חשובה כשלעצמה ואליה המשילו את המלח. בזמננו, כאשר מעוניינים לומר כי הלה חסר טעם ובשלות מחשבתית, אומרים כי הלה 'חסר מלח', המלח הוא זה שבו ממשילים את הדעת והשכל... התהפכו היצירות... ("טללי אורות" ויקרא ב/יב).

דף כא/ב לאכול אכילת קדשים
שלא שם חלקנו כהם

מספרים, כי אחד מתומכי ישיבת ואלז'ין מאן לתרום מכספו למשולח שבא אליו מטעם הישיבה: אני, אמר, אתן מכספי לרבי חיים מואלז'ין עצמו,

כדי שכסף זה יגיע במלואו לשיבה ולא ינוכה הימנו שכר טרחת המשולח. כאשר בא אל הגר"ח, סרב לקבל ממנו את תרומתו, באומר: המנהג שנהגת מנהג גויים הוא. גוי המתנדב לבית תיפלתו, אינו תורם על ידי שליח, הוא אינו מסוגל להבין כיצד יתן לה' ואחרים יתנו, ולפיכך אין מקבלים מגוי אלא קרבן עולה שכולו כליל. קרבן שלמים - ממנו אוכלים בני אדם - אין ביכולתו להבין כלל... אין בחפצי לקבל תרומה 'גויית' כזו... סיים הגר"ח (פרדס יוסף, ויקרא א/ד).

דף כב/א על העצים אשר על האש

העצים מעל האש

"על העצים אשר על האש" (ויקרא א/ח ועוד).

היתכן כי העצים היו מעל האש? כאן נרמז, כי האש שירדה בימי משה ושלמה לא נסתלקה מעל המזבח (זבחים א/ב), אלא הייתה מונחת תמיד על המזבח. נמצא שלעולם באו העצים מעל האש... ("אזנים לתורה" ויקרא א/ח).

דף כג/ב שירים

שירים - מה הם?

על הפסוק (רות א/ג) "וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה", אומר המדרש: "נעשו כשיירי מנחות".

המשל המעניין צריך ביאור, כמוכך.

עומד על כך הגר"א מוילנא, בביאורו למגילת רות (שם):

כאשר אומרים 'נשאר', מתכוונים לכך שנלקח הרוב ונותר המיעוט. הוקשה לו, למדרש, כיצד ניתן לומר כי במות אלימלך 'נשאר' נעמי ובניה בזמן שהוא אחד והם שלושה? התשובה לכך: "נעשו כשיירי מנחות". המנחה היא עשרון והכהן נוטל ממנה קומץ בלבד, ואף על פי כן המותר נקרא "שירים". מדוע? כיון שהקומץ הוא העיקר והשירים טפלים לו. אף כאן, ניטל אלימלך, שהיה העיקר ונותרו היא ושני בניה...

איגר זצ"ל (בגליון השולחן ערוך יו"ד סימן קמ"א סעיף ח) מצטט את בעל ה"בכור שור", האוסר עשייתו של מנורה מזהב, שהרי לדעת המהר"י קולון, כאמור, אסור ליצור גם כלי הדומה לכלי המשכן.

שני ביאורים נפלאים מביא הגר"ש וואזנר זצ"ל (שם), הלמאי אסר ה"בכור שור" על עשיית מנורת זהב בעלת שבעה קנים, לאחר שבמקדש לא יכולה מנורה זו לשמש כמנורה [עיי' שם שאין הדבר פשוט בדברי המהר"י ק].

מדברי הגר"א עולה, כי אחר שאנו נוכחים לדעת, כי מנורה שאינה עשויה מזהב, כשרה גם ללא ציצים ופרחים, עלינו להסיק מכך כי הציצים ופרחים אינם חלק עיקרי של המנורה, כי אם תוספת בלבד. ממילא, מובן מדוע אין לעשות מנורת זהב גם ללא ציצים ופרחים, שהרי זוהי עיקר צורתה של המנורה.

הסבר נוסף להבנת שיטתו של בעל ה"בכור שור", מבוסס על כלל שהועלה במאמרינו מספר פעמים בנוגע להבחנה בין תפקיד כלי המקדש ככלים, לבין תפקידם כחלק מבניין בית המקדש. נראה, אומר הגר"ש וואזנר זצ"ל, שמצוות הדלקת הנרות אינה נמנעת בהעדר פרטי המנורה ודקדוקיה, ברם, כאשר היא חסרה אותם, היא אינה נחשבת כחלק מבית המקדש, ולפיכך יש לדאוג לכפתוריה ופרחיה. מעתה, ברור ומוכר, מדוע אין לעשות מנורת זהב בעלת שבעה קנים, גם ללא פיתוחים ופרחים [ועיי' שם שםסיים, כי מסתימת לשון הרמב"ם לא משמע כן, ועדיין יש להתיישב בדבר]. נברשת התלויה מן התקרה: הגר"ש וואזנר זצ"ל מחווה את דעתו (שם, ח"י סימן קכ"ט), כי פמוט התלוי מן התקרה ואינו בעל קנה אמצעי, כמנורה, אינו נחשב כמנורה בתבנית מנורת המקדש, והדבר מותר.

חרדתו של הגר"א מאיסורים: בהקשר לכך, נציין את המעשה שסיפר הגר"ח ש בירנבוים זצ"ל, חתנו של הגר"ע איגר זצ"ל (בהקדמה לשו"ת "רחש לבב" ובמכתבו באגרות סופרים), כי בבית חמיו היה "פנס עגול" בעל שבעה קנים, כלומר, נברשת, ללא קנה אמצעי, ששבעה קנים סבבוה בעיגול, והגר"ע א הורה בכל זאת להוסיף קנה נוסף מחמת חרדתו, אף שאין איסור בדבר. ואכן, הוזמן אומן לעשות כן, וכמעט שהרס את הפמוט מרוב טירחה בדבר.

לעילוי נשמת
ר' ישעיהו עברוני ז"ל
ב"ר מרדכי ודינה ז"ל נלב"ע ט"ו בשבט תשס"ט
תנצב"ה
הונצחה ע"י בני המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת
מרת שרה מרגלית ע"ה (לבית גוטמן)
ב"ר יעקב ז"ל נלב"ע י"ט בשבט תשס"ה
תנצב"ה
הונצחה ע"י המשפחה שיחיו

גז'אור'לתדוט'85

ותן חלקנו. דרך חדשה ללימוד שלך

לא בכל יום אפשר לצאת למסע חדש, מההתחלה. בימים אלו סיימו אלפי לומדי "ותן חלקנו" מחזור לימוד יומיומי של 12 שנים! ו...החלו את סבב לימוד הש"ס, יחד עם קטעי גמרא, הלכה והגות חדשים. זוהי ההזדמנות שלך לקבוע 'עיתים לתורה'; לומדים כמה דקות חזכים בסיפוק רוחני עצום!

חודש ראשון התנסות חינם

קבע עיתים ללימוד < עכשיו > 3029 *

ר"א י"ד

תא חזי!

התנא האלוקי רשב"י קורא לר:

רצוננו לראות את מלכנו:

הזוהר הקדוש משתמש בלשון 'תא חזי', כי בלימוד מוסרי הזוהר מתגלה האור וזוכים לחזות בנועם ה' עין בעין

כלל ישראל מתאחד עם יצירת המוכת החדשה מבית מאורות:

קטע יומי מהזוהר הקדוש עם ביאור ייחודי ותובנות מאירות לחיים

בתוספת משנה והלכה יומית

והזן בלבנו

מסתוככים מדי יום בהיכלו של רשב"י הקי' וזוכים לחיים מאירים

רשב"י לכל: הצטרף עכשיו לאלפים שכבר מחוברים לאור

טעמו וראו כי טוב ה' *3764

חודש ראשון חינם

מבצע השקה למצטרפים חדשים מנני עד הבית 29.90 ₪

